

Sóknarstýrisvalini!

Vit minna á:

Ein og hvør hevur rætt til at velja, ið hevur góldið skattin fyrri 1933. Eldri eftirstøða forðar ikki fyrri at kunna velja.

Ein og hvør hevur rætt til at galda skattin fyrri 1933 og fáa kvittun fyrri hann, sjálvst um hann ikki er førur fyrri at galda eftirstøðu frá 1932 og fyrr.

Veljari, arbeiðari og fiskimaður, rinda tin skatt fyrri 1933 og far á val og set teir inn í sóknarstýrið, sum umboða tinar interessur.

Seinasta freistin fyrri at rinda skattin, so valrætturin bjargast, er 8 dagar áðrenn valdagin. Verð ikki ov seinur.

Jarðaspurningurin.

„n“s „Ran“.

»Mangur fæst við boga, ið ikki kann upp at toga.«

Hann, ið hevur fylgt við »n«s politisku »Udgyðselse« í »Føroyatíðind« móti javnaðarmonnum, kann ikki annað enn hava biðið merki í eitt enná fyrri smogmenn sjálfsamt óblógyni og ósmædni í at seta tingini á hovdið ella tað, ið er eins ringt: viðgera mál og spurningar uttan at eiga minst mál av vitan og kunneleika viðvíkjandi tí, ið er talan um.

Tað er jú almanna kunnugt, at líka so ósmædnir og frekir sum smogmenn, »anonýmir«, eru í høgum og áløpum, líka so ræddir og vesælir eru teir, tá ið talan er um at berjast við opnari pannu undir rætta kristna navn sínum.

Tað er soleiðs stuttligt at siggja í »n«s loynnumánaðlopi undir yvirskriftini »Ran« á okkum javnaðarmenn, at hetta so ræðuliga stríðstrollið hevur sitið á almennum fundum okkara uttan at hetta sær at sigið fram og lagt uppí, men hevur nýðst at sitið sum ein róta-tjóvur og svøgt samleikan í seg. Men heim aftur komið í loynuholu sína fær hetta geva »n«-ið »kjáft á skaff«. Tað leggur út í »Føroyatíðind«, har vit fáa toyggið. Okkum verður ikki leivd »Eren for en Tøddel«. Vit bróta jólahalguna — og tess

ÚR SUÐUROY

kristna hjarta bivar í »indignation«. Vit eru heilt fríir fyrri »all, hvad der er beslægtet med Selvkritik,« heldur tað, men sat tó og svøldi yvir sínum dóma-dagsskrekki, tá ið tað kundi tala á rættum staði. Pint, so oyrni hungu við, móttu tað vera vitni til, at vit lótu »det gamle Lagting sive sin Konfekt for dets reaktionere Tilbøjeligheder, glemmende, at der ikke vilde have eksisteret et »reaktionært« Flertal, hvis ikke Socialdemokratiet havde stillet sig saa velvilligt til denne lille Del deri, som gjorde Flertallet i Virkeligheden« — men tað sat kyrt og hetti sær ikki at geva okkum revsingarættling sína vel vitandi, at tað hevði komið illa fyrri, um tað steig fram á opnum fundi; tí, sum her í blaðnum og í orðadrátti so ofta prógvað, hava javnaðarmenn at kalla altíð staðið einsamallir móti sambandsins og sjálvstýrisins hálsfavnandi semju um at gera meirlutan á tingi móti socialum málum og týðningarmiklum broytingum jarðarbrúkninum og øðrum viðvíkjandi.

Okkum torvar ikki at uppaftur-taka okkum hesum viðvíkjandi. Hetta er, í hvussu er øllum, ið fylgt hava við í politikki, greitt. Tað, ið huldumanna »n«-ið er serliga eymskinnað um, er, at vit hætta okkum til at nerta við »Jordlovsreformen«. Tað heldur fyrri: »Med den Dristighed, som er P. M. Dam egen, søgte denne Socialdemokratiet ud egen Indbildning Vimpel og Ballast at slaa sig selv til Bidder paa den Jordreform, som det af Regeringen (javnadarmann P. D.) nedsat Udvalg er fremkommet med;« eitt uppskot, sum vit ikki skulu eiga æruna av. At vit gera hetta uppskot til eitt úrsil av okkara arbeiði og støðu á tingi, sigur »n«-ið er eitt »Ran«, og úr loynu sni brigdar tað »indignerat« okkum, at »i al den Tid, der har eksisteret et færosk Socialdemokrati, er der fra den Side gjort heder-værdigt Forsøg paa at sanke Stemmer paa Forarbejder, som andre Partier har ladet udføre, og viðvíkjandi »Jordreformen«

Ijóðar víðari: »Ethvert relativt fornuftigt Menneske maa vide, at har nogen Eren for det nævnte Udvalgs Nedsættelse eller de Resultater, Udvalget er kommet til, det færøske Socialdemokrati har ikke Eren for en Tøddel af det, der er fore-slaet.«

Hvussu stór ósmædn »Dristighed« í at ganga uttan um sann-leikan ella óvit ræður her hjá hesum huldumanna »n«-i, loyna vit okkum at prógva yvir fyrri teim heidraðu lesarum við fylgjandi kennsgeringum viðvíkjandi

Sambandsins og sjálvstýrisins støða á tingi til jarðarbrúksviður-skiftini hjá smámanninum.

Allir tykjust nú at viðganga, at træðarmáðurin og aðrir illa staddir jarðarbrúkarar treingja til studning. Men hetta hevur sambandið ikki altíð hildið.

Á sínni var uppskot frammi frá Jóanes bónda og øðrum í bóndarnevndinni um at veita træðarmonnum nokur túsund sum heimleiðis studning.

Men oddamaður sambandsins leyp upp í hárðskapi móti hesum So hord varð deilan um hetta mál at uppskottstillararnir tóku uppskotið, aftur og hevði so einki verið burtur úr hesum studningi, um ikki vit javnaðarmenn gjørdur uppskotið til okkara uppskot og settu tað undir atkvøðugreiðslu.

Hitt fyrsta viðtíttina »Uppskot til jarðarbrúkarar í Føroyum var so stutt javnaðarmanna.

Hvussu trupult tað er at fáa jorð til dyrkingar hjá tí ognarleysa er hvørjum manni kunnugt. Javnaðarmenn hava tí á stevnskrá síni at fáa tvey avleiðda jarðarbrúksviðurskiftir og lógir broytt. Flokkurin setti tí uppskot fram um, at tingið skuldi fáa vald yvir kongsgóðsinum, so Føroyingar sjálvir kundu skipa útstykkning o. a. jorðina viðvíkjandi eins og teir vildu. Men sambandsmenn og sjálvstýrismenn á tingi funnu stí semju um at kova og drepa hetta fyrri land og fólk so týðningarmikla mál.

Javnaðarmenn eru greiðir yvir at studningur til uppdyrkingar

er ikki nóg mikið. Tað ræður eisini um at fáa broytt so, at atgongdin til uppdyrkingarjorð verður gjørd hett og lagarliga hjá tí ognarleysa. Tí settu javnaðarmanna rikisstjórnin í sámráð við Føroya javnaðarmenn fram uppskot um at seta eina nevnd við einum manni úr hvørjum flokki til at útarbeida uppskot til lóg um eina demokratiska broytan av øllum okkara jarðarbrúksviðurskiftum.

Tá ið vit vita, at tað hevur størsta athuga hjá Føroya fólk at vita greitt beskeð um, hvussu flokkarnir hava stillað seg til hetta uppskot, vilja vit — eisini til »n«s upplýsing — prenta frágongdina orðrætt eftir ting-tíðindi.

Lesararnir kunnu so siggja hvørjum tað skyldast, at henda nevnd varð sett.

Úrskrift úr tingtíðindum av 1933, blads. 82—85, hesum máli viðvíkjandi:

Álit frá bóndarnevndinni.

Om Sagens tidligere Behandling henvises til Lagtingstiden for 1927. Side 21—24 og Bilag 21, for 1928 Side 51 og Bilag Nr. 37 (i Tidenden efter Bilag Nr. 39) og for 1929) Side 93—95, jfr. Tidenden for 1926, Side 18—19.

Landbrugsministeriet har ifølge sammes Skrivelse af 15. I. M. til Lagtinget ikke villet fremme det af Tinget i Samlingen 1929 vedtaget og til Ministeriet indsendte Forslag til Lov om direkte Statsliskud til Opdyrkning m.v. tilligemed Udcast til administrative Bestemmelser om saadant Statsliskud, men har dog i Erkendelse af, at Spørgsmaalet, om hvordild der bør gennemføres en særlig Lovgivning, siglende til Fremme af Opdyrkingen paa Færoerne, fortjener nærmere Overvejelse, nedsat et Udvalg til Behandling af Spørgsmaalet, bestaaende af Amtmanden som Formand, Landbrugskonsulent og 3af Lagtinget valgte Medlemmer — I fra hver af Lagtingets valgte Grupper — og har samtidig anmodet Tinget om at foranledige, at de enkelte Lagtingsgrupper hver for sig fore-

tager Valg af et Medlem af Udvalget, og om at tilstille Amtmanden Meddelelse angaaende Udfaldet af disse Valg.

I en til Sagen hørende Genpart af Skrivelse af 15. I. M. fra Ministeriet til Færo Amt hedder det:

»Med Hensyn til den Udvalget stillede Opgave, skal man bemærke, at Spørgsmaalet om, hvordild der bør gennemføres en særlig Lovgivning, siglende til Fremme af Opdyrkingen paa Færoerne, efter Ministeriets Opfattelse bør behandles paa en bredere Basis, end sket ved de af Lagtinget vedtagne, oven-nævnte Forslag. Ministeriet vil vel ikke stille sig afvisende overfor Tanken om at yde direkte Statsliskud til Opdyrkning, men da det med de nugældende Lovbestemmelser er meget vanskeligt for den enkelte Mand at komme i Besiddelse af Jord, som egner sig til Opdyrkning, maa Ministeriet anse det for rigtigt, at Udvalget særlig fæster sin Opmærksomhed paa Spørgsmaalet om ny Lovgivning, siglende til at skaffe Jord frem til Opdyrkning, dels ved »Endringer i Lov Nr. 66 af 13. April 1894 om Afhændelse af Trøer og Grundstykker fra Statens Fæstegods, dels ved en ny Lovgivning vedrørende Odelsgodset.

Udvalget skal stærkt fremhæve, at det er meget magtpaaliggende at Sagen om direkte Statsbidrag til Opdyrkning paa Færoerne bliver fremmet saa snart som muligt overensstemmende med det af Tinget i 1927, 1928 og 1929 ensstemmigt vedtagne Lovforslag.

Et Flertal (Effersøe, Matras, Nielsen, Patursson, M. Samuelsen og Weihe) hævder, at denne Sag kun kan blive forsinket ved, at den, som af Ministeriet paatænkt, kædes sammen med Spørgsmaalet om ny Lovgivning, siglende til at skaffe Jord frem til Opdyrkning, dels ved »Endringer i Lov Nr. 56 af 13. April 1894 om Afhændelse af Trøer og Grundstykker fra Statens Fæstegods og dels fra Odelsgodset.

Dette Spørgsmaal er meget indviklet og vanskeligt, og det kan komme til at vare længe, for det bringes til et endeligt Resultat.

Det udgør desuden en særlig Sag, som behandles af Lagtinget og har været Genstand for Overvejelser i den færøske Landbo-

KAREN

(Fortsat).

Nu vilde hendes Son jo ogsaa ret snart være færdig med sine Studeringer, og hun glædede sig allerede til Gensynet med ham, og han havde jo aldrig kendt sin Moder. Han var af hendes Forældre bleven bekendt med hendes Livshistorie, saa hun modtog ofte Breve fra ham, naar han var ude paa Søen, og hans hjertelige Hilsener var en stor Glæde for hende, saa hun havde jo saa meget at glæde sig til. Hendes Datter var vokset op til at blive en nydelig og dygtig ung Pige, og en smuk Foraarsdag stod de begge paa Dækket af en Baad, som var mere moderne end den, der havde ført hende til Amerika. Nu skulde hun vende tilbage

til Danmark igen. Hun havde ladet sin Datter undervise i Dansk, for at hun ikke skulde være ukendt med Sproget, naar hun kom hjem, de var ogsaa kommet meget sammen med Danskere og derfor vel øvet i at tale og forstaa Sproget.

— Rejsen gik godt, og det havde været et herligt Vejr. Hendes Datter, Inger, havde været glad og opmuntrende, saa Rejsen var gaaet saa hurtigt for dem begge; snart vilde Karen være hjemme igen, og der mødte Inger sin Skæbne, som skulde blive hende til saa stor en Lykke senere i Livet.

4. Kapitel.

— Karen og Inger gik i Land i Esbjerg.

Alle deres Kære var ude paa Kajen for at modtage dem. Karen syntes næsten, at hun ikke havde fortjent saa stor en Lykke, som hun følte ved Gensynet, og Graaden kvalte hendes Stemme. Hendes Tanker vendte tilbage til den Dag, hun havde været saa ængstelig for Gensynet med sine Foreldre, og da hun stod saa ung og svag med sin lille Dreng ved Døren til Hjemmet. Men nu var der ikke at tænke mere derpaa, nu maatte hun glæde sig med de andre, og det var det stollteste Syn for hende at se sin Son, han var nu blevet Soofficer.

»Kære Moder,« sagde han for første Gang til hende, »mine kære Bedsteforeldre har lært mig at kende dig, saa det har været for mig, som jeg var opdraget ved din Side, saa højt elsker jeg dig.«

Karens Lykke var ubeskrivelig, og Inger saa tavs til, hvor lykkelig hendes Moder var. Da Gensynets Glæde var overstaaet, og hun i nogle Dage havde opholdt sig i sit Hjem, begyndte hun at tænke paa, hvorledes de nu skulde ordne sig i Hjemlandet. Karen havde saa mange Midler, at hun kunde købe en Gaard, hvor hendes gamle Foreldre kunde bo hos hende. Snart fandt hun en Ejendom, som passede hende, hun havde ikke glemt sine Barneaar som lille Bondepige, og hun kunde nok selv ordne alt til et saadant Hjem Indretning. Hun var jo blevet saa vant til at staa paa egne Ben, saa det skulde nok komme til at gaa.

Da der var gaaet en Tid, og hun havde stiftet Bekendtskab med Naboerne, opdagede hun til sin store Forfærdelse Gods-

ejersonnen, som var Skyld i hendes første Synd og Skam, han boede ikke ret langt fra hendes Gaard, og hans Hustrus Nevo var blevet forlovet med Inger. Karen syntes næsten det ogsaa var som en Sky paa Ingers Himmel, men som altid tog hun ogsaa nu Gud med paa sin Vej, han kunde jo altid vende alt til det bedste, og der kom straks et Lyspunkt i hendes Sjæls Mørke — havde han ogsaa fortrudt sin Synd mod hende.

Anrene gik i den smukke gamle Bondegård. Karens Foreldre var blevet gamle og svagelike, de skulde snart opnaa den Glæde at se Inger blive lykkelig gift, og saa havde de ikke andre Ønsker end at se deres elskede Barnebarn Paul, som hans Navn var, ham som de havde set vokse op til saa stor Glæde